

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Archontio Monacho. 42.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

in bello aduersus hostes exercere. Quare si bellico habitu delectaris, ac præconis voce celebrari, statuâque consequi cupis, ad exercitum, qui cum barbaris pugnat, te confer: ac non militia fugam pecuniis redimens, domique desides, bellum illic debitum, hîc tanquam per ludum adumbra.

Philippo Monacho. 41.

Leporis
et veri
Monachi
dissimi-
litudo.

Leporem meticulousum animal, & naturâ timidum, hoc perpeti aiunt, ut ex cubili in cubile subinde migret, propterea quod ad omnem motum & clamorem perturbetur. At non item monachum, qui fiduciam in Deo positam habere, ac Sion, tanquam montem, conscendisse debet. Quid igitur, pro eo quod Domino tutò inniti, ac erucem religiosæ vitæ comitem habere debebas, loca subinde commutas; pinguiorem potius, ut videtur, mensam, quam firmiorem ac solidiorem eruditionem quærens? Ac tibi, ni fallor, istud continger, ut omnibus Israëlitis urbibus, atque omnibus terræ recessibus, cum huiusmodi ventre atque animi instituto, peragrat, Euripus quidam sis, omni nidoris ciborum vento circumactus, ac perpetua instabilitate laborans.

Archontio Monacho. 42.

Esai. 6.

Esaias, vir summa perspicacia præditus, carbonem ex altari forcipe tulit, Domini nostri incarnatione clarissime perspicuens. Per carbonem enim, quem cernebat, diuina essentia significabatur. Per forcipem autem, ea peccati expers caro, quam ex nobis sumptam sibi copulauit. Contigit autem Esaiæ labia, ipsiusque peccata purgavit, atque vniuersæ videlicet humanæ naturæ. Nam verbi cum humana natura coniunctio, quæ nullis verbis explicari potest, modo diuinitati consentaneo vniuersi mundi peccata sustulit.

ποιούτω ἐν πολέμῳ καὶ ἀνηπάτων γυμνάσει. εἰοῦν χήμα π χάρεις πολεμικῶ, καὶ ἀναρροσεων καὶ σπλῶν ἔπιτυχέιν ἀξιοίς, εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ μαχόμενον τοῖς βαρβάροις κατὰ βηθι, καὶ μὴ χεῖμασιν ἐξωκέμνος τὴν σκῆπεν φυγην, καὶ οἴκοι μύρων, ἐν ταῦθα παύζε τὸν ἐκεῖ χρεωστούμενον πλέμενον.

Φιλίππῳ μοναχῶ. μα.

Τὸν λαγῶν, τὸ κατὰ φοβὸν ζῶον ἐ φύσει δειλὸν, σκῆπεν φασὶν ὑπομῆρον, τὸ κοίτιω σκκοίτιης ἀμείβειν, πρὸς πᾶσαν κίνησιν ἐ βῶν ταρασσόμενον. ἀλλ' οὐχὶ μοναχῶν, τὸν ἐπὶ κύριον πεποιθέναι ὑφέιλοντα, καὶ ὡς ὄρος Σιών βεβακέναι. τί τοίνυν χαλαρῶν τὸν ἐρείδεσθαι ἀσφαλῶς ἐπὶ κύριον, καὶ σωρὸν ἔχειν, τὴν ἀκόλυθον ἀσκησιν. τὸποι μετὰ βάλεις ἐκ τόπῳ, μᾶλλον, ὡς εἶοικε, πρᾶπτεζαν ἀβροτέραν, ἀλλ' ἐ πρᾶιδεσιν σερρότερα ζῆτῆς. καὶ συμβήσεται σοι, ὡς οἱ μῆ, πᾶσας τὰς πόλεις τοῦ ἰσραήλ, καὶ πᾶσας τὰς ἐχαπὰς τῆς γῆς μετὰ ποιούτης γαστροῦ, ἐ γνώμης ἀφείοντα, εἰς ἕπον εἶναι πνα, παντὶ ἀνέμῳ κνίσης ἀειφερομῶν, ἐ μέχει παντὸς ἀστατουῦτα.

Ἀρχοντίῳ μοναχῶ. μβ.

Τῆ λαβίδι ἔλαβεν ὁ διορατικώτατος Ησαίας τὸν ἐκ τῆ θυσιαστικῆς ἀνθερα, τὴν τῆ κυρῆς ἡμῶν ἐκαθρόπῃσιν θεωρῶν τηλαυγέστατα. ἀνθεραξ ἡ θεία ἐωρᾶτο ἕσια. λαβίς δὲ ἡ ἐξ ἡμῶν αὐτῆ ἐνοθεῖσαι ἀμαρτητος σάρξ. ἤλατο δὲ τῆς χεῖλεων Ησαίῳ, ἐ τὰς αὐτῆ σκῆπεν ἀμαρτίας, τὰς πᾶσης τῆς ἀνθρωπείας φύσεως δηλονότι. ἡ γὰρ ἀρρητος τῆ λόγῳ πρὸς τὸ ἀγράφῳ ἐνοσεῖς ἤρε θεοσρεπῶς τὰς τῆ κόσμῳ παντὸς ἀμαρτίας.

Ερ.